

Nhà thuyết-giáo

Mục-đích: Để giúp cho các thế-hệ tương-lai tránh sự cay-đắng phải tự sức học qua kinh-nghiệm rằng cuộc đời là vô nghĩa khi sống xa Đức Chúa TRỜI

Người viết: Sa-lô-môn

Viết cho: Thần-dân của Sa-lô-môn và mọi người khác

Ngày viết: Khoảng 935 TC (Trước Christ giáng-sinh), gần cuối đời Sa-lô-môn

Bối-cảnh: Sa-lô-môn nhìn lại cuộc đời của mình, phần lớn là sống xa Đức Chúa TRỜI

Câu gốc: “Kết-luận là, khi tất cả đều đã được nghe: hãy kính-sợ Đức Chúa TRỜI và hãy giữ các điều-răn của Ngài, vì đó áp-dụng cho mọi người.” (12.13)

Ý chính: Trống-rỗng, vô-dụng, rỗng-toét, không có gì cả, ... những từ-ngữ vang lên sự thất-vọng và trạng-thái vô-mộng. Vậy mà đây là kinh-nghiệm ở đời của nhiều người. Năm được các sự vật ngon-ngọt—tài-sản, kinh-nghiệm, quyền-lực, và các thú vui—họ thấy không có cái gì trong đó cả. Cuộc đời thật trống rỗng, vô-nghĩa,...rồi họ chán-chường.

Hơn 3 ngàn năm trước đây, Sa-lô-môn đã nói về tình-trạng khó xử của loài người; nhưng sự hiểu thấu sâu-sắc và những ứng-dụng thông-điệp của người có liên-hệ với thế-kỷ này của chúng ta. Sách Nhà Thuyết-giáo, bài giảng đạo của Sa-lô-môn, là sự phân-tích các kinh-nghiệm ở đời và là một bài tiểu-luận quan-trọng về ý-nghĩa của một đời người. Trong quyển sách uyên-thâm này, Sa-lô-môn đưa chúng ta du-hành trong tâm-trí qua suốt cuộc đời của người, và người giải-thích mọi sự người đã thử, đã nếm như thế nào. Tất cả đều là “phù-phiếm”—vô ích, vô nghĩa-lý, vu-vơ, ngu-dại, và trống rỗng—một sự rèn-luyện trong sự vô-dụng. Và xin nhớ rằng các lời này ra từ miệng của một người “đã có tất cả”—thông-minh vô cùng, có đầy uy-quyền, và giàu-sang. Sau khi viết hết tiểu-sử của mình, Sa-lô-môn đưa ra kết-luận hoan-hỉ vì chiến-thắng: “...hãy kính-sợ Đức Chúa TRỜI và hãy giữ các điều-răn của Ngài, vì đó áp-dụng cho mọi người. Vì Đức Chúa TRỜI sẽ đem mọi hành-động đến sự phán-xét, mọi sự được giấu kín, hoặc tốt hoặc xấu” (12.13-12 14).

Khi Sa-lô-môn trở thành vua, người xin Đức Chúa TRỜI ban cho sự khôn-ngoan (2 Sử Ký 1.7-1.12) và người trở thành người khôn-ngoan trên thế-giới (1 Các Vua 4.29-4.34). Người học-hỏi, dạy-dỗ, phán-xét, và viết sách. Các vị vua và những người lãnh-đạo từ các quốc-gia khác đến Giê-ru-sa-lem để học-hỏi từ người. Nhưng với tất cả sự sáng-suốt thực-tiến của người về việc ở đời, Sa-lô-môn vẫn thất-bại trong việc thực-hành theo lời khuyên của chính mình, và cuộc đời ông bắt đầu xuống dốc. Vào cuối đời, ông nhìn lại với một thái-độ khiêm-nhường và hối-cải. Ông đánh-giá và hình-thành ý-niệm về thế-gian như ông đã kinh-nghiệm nó, rồi ghi lại với một hy-vọng để giúp độc-giả mình tránh sự cay-đắng phải học được qua kinh-nghiệm cá-nhân rằng mọi sự xa cách Đức Chúa TRỜI là trống-rỗng và vô ý-nghĩa.

Mặc dầu giọng văn của Nhà Thuyết-giáo tiêu-cực và bi-quan, chúng ta không nên quyết-định rằng chỉ có một chương là đáng đọc và chương cuối cùng có phần kết-luận

của ông là phần áp-dụng. Thật sự, toàn-thể quyển sách đầy những sự khôn-ngoan thực-tiến (cách thức để hoàn-thành các sự việc trong thế-gian và tránh được khó-khăn) và sự khôn-ngoan thuộc-linh (cách thức để tìm được và hiểu được các giá-trị đời đời). Sa-lô-môn đã có đường-lối rất chân-thật cho cuộc đời. Tất cả các ghi-chú của ông liên quan đến tính hư-không của cuộc đời được ghi lại vì một mục-đích: dẫn người ta tìm được hạnh-phúc thật trong một mình Đức Chúa TRỜI. Ông không cố hủy-diệt mọi hy-vọng, nhưng để hướng hy-vọng chúng ta về một mình Đức Chúa TRỜI, là Đáng thật sự có thể thỏa-nguyện chúng. Sa-lô-môn xác-nhận giá-trị của tri-thức, mối liên-hệ, việc làm, và sự vui-thú; nhưng chỉ trong chỗ riêng của chúng. Tất cả các sự việc tạm-thời trong cuộc sống phải được nhìn thấy trong sự sáng đời đời.

Đọc Nhà Thuyết-giáo, xin quý vị học về cách sống ở đời. Xin quý vị nghe các lời cảnh-cáo cứng-rắn và các lời tiên-đoán tàn-khốc, rồi tự phó mình cho việc tôn vinh Đáng Tạo-hóa của mình ngay bây giờ (12.1).

Ghi-chú: Chúng tôi dịch tựa của sách này là “Nhà Thuyết-giáo” từ “ko-heh-leth” (קוהלה), là tựa của cuốn sách này trong nguyên-ngữ Hê-bơ-ơ.

1. Kinh-nghiệm cá-nhân của Sa-lô-môn (1.1-2.26)

Mọi sự đều hư-không (1.1-1.11)

1 Những lời của nhà Thuyết-giáo, con trai của Đa-vít, vua tại Giê-ru-sa-lem.

²“Đại hư không,” nhà Thuyết-giáo nói,
“Đại hư không! Tất cả đều hư-không.”

³Loài người được ích-lợi gì trong mọi việc làm của nó
Mà nó làm được dưới mặt trời?

⁴Thế-hệ này qua rồi thế-hệ nọ đến,
Nhưng trái đất vẫn đứng mãi mãi.

⁵Cũng thế, mặt trời mọc và mặt trời lặn;
Và hôn-hên về lại chỗ của nó, nó lại mọc ở đó.

⁶Thổi hướng về phương nam,
Đoạn trở về phương bắc,
Gió tiếp-tục đổi chiều hoài;
Và trên đường vòng của nó, gió trở lại.

⁷Mọi con sông đều đi vào trong biển,
Vây mà biển không hề đầy.
Đến cái chỗ mà những con sông đi,
Ồ đó chúng lại đi.

⁸Mọi vật đều làm cho mệt-mỏi;
Loài người không có thể nói ra được.
Con mắt không hề chán nhìn,
Lỗ tai cũng chẳng hề nhàm nghe.

⁹Điều gì đã có lâu nay là điều sẽ có.
Và điều gì đã được làm xong rồi là điều sẽ được làm
xong.
Vì vậy, chẳng có một điều gì là mới ở dưới mặt trời.

¹⁰Có một cái gì mà người ta có thể nói:
“Hãy xem, cái này là điều mới?”
Nó thật đã hiện hữu cả nhiều niên kỷ
Trước chúng ta.

¹¹Chẳng có ký ức gì về các sự vật đầu tiên;
Và các sự vật sau này mà sẽ xảy ra cũng vậy,
Sẽ chẳng có ký ức gì cho chúng cả
Ở giữa vòng những kẻ sẽ đến về sau.

Khôn-ngoaan là hư-không (1.12-1.18)

¹²Ta, nhà Thuyết-giáo, lâu nay là vua trên Y-sơ-ra-ên tại Giê-ru-sa-lem. ¹³Và ta đã đặt lòng ta tìm-kiếm và thăm dò bằng sự khôn-ngoaan về mọi điều đã được làm lâu nay dưới bầu trời. Đó là một công tác đau-đớn mà Đức Chúa TRỜI đã ban cho những con trai của loài người để bị khổ sở.

¹⁴Ta đã xem thấy tất cả các việc được làm dưới mặt trời, và kia, tất cả đều là hư-không và là đuổi theo gió. ¹⁵Vật gì cong-queo thì không thể làm thẳng lại được, và vật gì thiếu thì không thể đếm được. ¹⁶Ta đã nói với tâm ta, rằng: “Kìa, ta đã khuyếch trương và đã gia tăng khôn-ngoaan hơn mọi người đã cai trị Giê-ru-sa-lem trước ta; và tâm ta đã trải nghiệm khôn-ngoaan và kiến-thức dồi-dào.” ¹⁷Và ta đã đặt tâm ta để biết sự khôn-ngoaan và để biết sự điên-rồ và ngu-dốt; ta đã nhận ra rằng điều này cũng là đuổi theo gió. ¹⁸Bởi vì khôn-ngoaan bao nhiêu thì sầu-khổ bấy nhiêu, và gia tăng kiến-thức thì gia tăng đau-đớn.

Khoái lạc và tài-sản là hư không (2.1-2.11)

2 Ta đã nói trong lòng: “Nay hãy đến, ta sẽ thử ngươi bằng khoái lạc. Vì thế hãy vui hưởng đi.” Và kia, điều đó cũng là hư không. ²Ta nói về tiếng cười: “Nó là điên-

rồ,” và về khoái lạc: “Nó hoàn-thành được gì?” ³Ta thăm dò với tâm ta làm thế nào để kích-thích thể-xác ta bằng rượu nho trong khi tâm ta đang hướng-dẫn ta một cách khôn-ngoaan, và làm thế nào để kèm giữ sự ngu-dại, cho đến khi ta có thể thấy có điều tốt gì cho những con trai loài người mà họ làm dưới trời trong các ngày của đời họ. ⁴Ta nói rộng công việc của ta ra: ta xây các nhà cho ta, ta trồng các vườn nho cho ta; ⁵ta trồng các vườn và xây các công-viên cho ta, rồi ta trồng trong chúng mọi loại cây ăn trái; ⁶ta đào các hồ nước cho ta để dùng tưới rừng có cây-cối đang mọc. ⁷Ta mua các nam và nữ nô-lệ, và ta lại có các nô-lệ sinh ra trong nhà ta. Ta cũng có các bầy chiên và bầy bò nhiều hơn mọi người đi trước ta tại Giê-ru-sa-lem. ⁸Ta cũng thu gom cho ta bạc và vàng, và châu-báu của các vua và các tỉnh. Ta đem về cho ta các nam và nữ ca-sĩ và các loại khoái lạc của đàn-ông—nhiều hầu-thiếp. ⁹Rồi ta trở nên vĩ đại và tăng thêm nhiều hơn mọi người đi trước ta tại Giê-ru-sa-lem. Sự khôn-ngoaan của ta cũng đứng bên ta. ¹⁰Và mọi điều mà đôi mắt ta ham muốn, ta đã chẳng từ-khước chúng. Ta cũng chẳng từ-khước tâm ta bất cứ khoái lạc nào, vì tâm ta được hài lòng bởi cứ mọi lao nhọc của ta và điều này là phần-thưởng của ta cho mọi lao nhọc của ta. ¹¹Như vậy ta xem xét mọi hoạt-động của ta mà bàn tay ta đã làm và lao-khổ mà ta đã đổ ra, và kia tất cả đều là hư-không và đuổi theo gió và chẳng có một ích-lợi gì dưới mặt trời.

Sự khôn-ngoaan trội hơn sự ngu-dại (2.12-2.17)

¹²Vì vậy ta trở lại để xem-xét sự khôn-ngoaan, sự điên-rồ, và sự ngu-dại, vì người đến sau nhà vua sẽ làm được điều gì ngoài trời điều đã được làm xong rồi? ¹³Ta đã thấy sự khôn-ngoaan trội hơn sự ngu-dại như ánh-sáng trội hơn tối-tăm. ¹⁴Cặp mắt của người khôn-ngoaan ở trong đầu hần, nhưng kẻ ngu-dại bước đi trong sự tối-tăm. Dầu vậy ta biết rằng cả hai có cùng một số-phận. ¹⁵Đoạn ta nói trong tâm ta: “Như số-phận của kẻ ngu-dại, nó cũng sẽ xảy đến cho ta. Thế thì tại sao lâu nay ta vô-cùng khôn-ngoaan?” Thế là ta đã nói trong tâm: “Điều này cũng là hư-không.” ¹⁶Vì chẳng có ký ức mãi mãi nào về người khôn-ngoaan cũng như kẻ ngu-dại, vì trong các ngày tới tất cả đều bị lãng-quên. Và người khôn-ngoaan và kẻ ngu-dại đều chết cách giống nhau! ¹⁷Vì vậy ta ghét đời sống, vì công-việc đã được làm dưới mặt trời là xấu-xa đối với ta; bởi vì mọi sự là hư-không và đuổi theo gió.

Lao-nhọc là hư-không (2.18-2.23)

¹⁸Như vậy ta ghét mọi kết-quả lao-động của ta, mà ta đã làm ở dưới mặt trời, vì ta phải để nó lại cho người sẽ đến sau ta. ¹⁹Và ai biết hần sẽ là một người khôn-ngoaan hay ngu-dại? Dầu vậy, hần sẽ có quyền trên tất cả thành-quả công-lao của ta mà vì nó ta đã lao nhọc bằng cách hành-động khôn-ngoaan dưới mặt trời. Đó cũng là hư-không. ²⁰Bởi thế ta hoàn-toàn thất-vọng về mọi thành-quả của công-lao ta, vì nó ta đã lao-khổ dưới mặt trời. ²¹Khi có một người đã lao-động với sự khôn-ngoaan, kiến-thức, và tài-nghệ, rồi người lại trao di-sản của mình cho kẻ chẳng hề cực nhọc làm ra chúng. Điều này cũng là hư-không và một sự xấu-xa vô cùng. ²²Vì một người được gì trong mọi sự lao-động của mình và trong sự cố-sức của tâm mình, mà vì chúng người lao-khổ dưới mặt trời? ²³Bởi vì trong tất cả các ngày của người, công việc của người thì nhiều

đau-đớn và đau-thương; cả trong đêm tâm người cũng chẳng nghỉ. Điều này cũng là hư-không.

Khoái lạc là từ bàn tay của Đức Chúa TRỜI (2.24-2.26)

24 Chẳng có gì tốt cho một người hơn là ăn, uống, và khiến cho hồn hân thấy điều tốt trong sự lao-động của hân. Điều này, ta cũng đã từng thấy, ấy là từ tay Đức Chúa TRỜI. **25** Vì ai có thể ăn và ai có thể vui-hưởng mà không có Ngài? **26** Vì cho kẻ tốt trong mắt Ngài, Ngài đã ban sự khôn-ngoan, kiến-thức, và vui-vẻ, trong khi cho kẻ phạm-tội, Ngài ban công việc gom và thâu ngộ hầu kẻ ấy có thể cho kẻ tốt trong cái nhìn Đức Chúa TRỜI. Điều này cũng là hư-không và đuổi theo gió.

2. Các điều quan-sát tổng-quát của Sa-lô-môn (3.1-5.20)

Đúng kỳ cho mọi sự (3.1-3.10)

3¹ Có một thời đã được định cho mọi sự việc. Và có một thời cho mọi biến-cổ dưới trời—
² Có lúc để sinh-đẻ, và có lúc để chết;
 Có lúc để trồng, và có lúc để nhổ cây đã trồng.
³ Có lúc để giết, và có lúc để chữa lành;
 Có lúc để phá xuống, và có lúc để xây lên.
⁴ Có lúc để khóc, và có lúc để cười;
 Có lúc để than-khóc, và có lúc để nhảy múa.
⁵ Có lúc để ném đá, và có lúc để gom đá;
 Có lúc để ôm-ấp, và có lúc để tránh việc ôm-ấp.
⁶ Có lúc để tìm-kiếm, và có lúc chịu kẻ như mất rồi;
 Có lúc để giữ-lấy, và có lúc để ném bỏ.
⁷ Có lúc để xé rách, và có lúc để khâu lại với nhau;
 Có lúc để im, và có lúc để nói.
⁸ Có lúc để yêu, và có lúc để ghét;
 Có lúc cho chiến-tranh, và có lúc cho hòa-bình.

9 Lao nhọc công việc đó đem lại ích-lợi gì cho kẻ làm nó?
10 Lâu nay ta đã thấy công-việc mà Đức Chúa TRỜI đã giao cho những con trai loài người để bận-rộn.

Đức Chúa Trời đặt sự đời-đời trong tâm của loài người (3.11-3.22)

11 Ngài đã làm mọi sự tốt-đẹp trong thời của nó. Ngài cũng đã đặt sự đời-đời trong tâm họ, tuy nhiên loài người sẽ chẳng tìm ra được công việc mà Đức Chúa Trời đã làm xong từ ban đầu cả cho đến cuối cùng.

12 Ta biết rằng chẳng có gì tốt cho họ hơn là vui-mừng và làm lành trong đời sống của họ; **13** hơn nữa, mọi người mà ăn và uống thấy điều tốt lành trong mọi cực nhọc của mình—ấy là món quà của Đức Chúa TRỜI. **14** Ta biết rằng mọi việc Đức Chúa TRỜI làm sẽ còn lại mãi mãi; chẳng có gì để thêm vào nó, cũng chẳng có gì để bớt nó đi, vì Đức Chúa TRỜI đã làm như thế để loài người phải kinh-sợ Ngài. **15** Cái hiện có thì lâu nay đã có rồi, và cái sẽ có thì lâu nay đã có rồi, vì Đức Chúa TRỜI tìm-kiếm điều đã qua. **16** Hơn nữa, ta đã thấy dưới mặt trời rằng, trong nơi công-lý có sự độc-ác, và tại chỗ công-chính có sự độc-ác. **17** Ta đã nói trong tâm ta: “Đức Chúa TRỜI sẽ phán-xét cả người công-chính lẫn người độc-ác,” vì có thời cho mọi sự và cho mọi việc làm. **18** Ta đã nói trong tâm ta về các con trai loài người: “Đức Chúa TRỜI hân đã thù-thách họ để cho họ thấy rằng họ chỉ là những con thú thôi.” **19** Vì số-phận của những con trai loài người và số-phận của những

con thú, chúng có một số-phận. Như loài này chết thì loài kia cũng thế; thật ra, hết thảy chúng đều có cùng một hơi thở và chẳng có một lợi-thế gì cho loài người hơn loài thú, vì tất cả đều là hư-không. **20** Tất cả đều đi đến một chỗ. Tất cả đến từ bụi-đất và tất cả đều trở về bụi đất. **21** Ai biết rằng linh của loài người thăng lên còn linh của loài thú sa xuống trái đất? **22** Và ta đã thấy chẳng gì tốt hơn là loài người nên hài lòng trong các hoạt-động của mình, vì đó là phần của mình. Vì ai sẽ chỉ cho mình thấy điều gì sẽ xảy ra sau mình?

Các sự xấu-xa của sự áp-bức (4.1-4.8)

4¹ Rồi ta xem lại mọi hành-động áp-bức đã được làm ở dưới mặt trời. Và kìa, ta thấy nước mắt của kẻ bị áp-bức—họ không có ai để an-ủi họ; và về phía các kẻ áp-bức họ là quyền-lực—họ không có ai để an-ủi họ. **2** Vì vậy, ta chúc mừng các kẻ chết mà đã chết rồi hơn các kẻ còn sống mà còn đang sống nhẩn. **3** Nhưng tốt hơn cả hai là kẻ đã chẳng bao giờ hiện-hữu, kẻ đã chẳng bao giờ thấy hành-động xấu-xa được làm ở dưới mặt trời.

4 Và ta đã thấy rằng mọi lao-nhọc và mọi kỹ-xảo được làm là *kết-quả của sự cạnh-tranh* giữa một người với láng-giềng của hân. Điều này cũng là hư-không và đuổi theo gió. **5** Kẻ ngu-dại khoanh tay của hân, rồi ăn lấy chính thịt của hân. **6** Một bàn tay đẩy sự nghi-ngoi⁽¹⁾ thì tốt hơn hai nắm tay đẩy sự lao-nhọc và đuổi theo gió. **7** Rồi ta xem lại sự hư-không ở dưới mặt trời. **8** Có một người nọ không có người phụ thuộc, chẳng có một con trai nào cũng chẳng có một người anh em nào, dầu vậy mọi sự lao-nhọc của hân cũng chẳng chấm dứt. Thật ra, đôi mắt của hân không hề chán của-cải và *chẳng bao giờ hỏi*: “Và ta đang lao-nhọc vì ai và đang tự tước-đoạt sự khoái lạc? Điều này cũng là hư-không và đó là một công-việc khổ đau.

Phước hạnh của tình bằng-hữu (4.9-4.12)

9 Hai tốt hơn một bởi vì họ có lợi cho sự lao-nhọc của họ. **10** Vì nếu người này ngã, thì người kia sẽ đỡ bạn mình lên. Nhưng khôn thay cho kẻ ngã khi không có ai khác để đỡ mình lên. **11** Hơn nữa, nếu hai người nằm xuống với nhau, thì họ được ấm, nhưng làm thế nào một người được ấm *một mình*? **12** Và nếu có người áp-đảo kẻ ở một mình, thì hai người có thể kháng-cự nó. Một sợi dây *đánh ba tao* không bị đứt một cách nhanh chóng⁽²⁾.

Thành-công không lâu dài (4.13-4.16)

13 Một thằng nhỏ nghèo mà khôn-ngoan thì tốt hơn một ông vua già và đại-dột, là kẻ chẳng còn biết *làm sao* để nhận sự chỉ-dạy. **14** Vì người đã ra khỏi nhà giam để thành vua, dầu người bị sanh ra nghèo trong vương-quốc của người. **15** Ta đã thấy mọi kẻ sống dưới mặt trời, nhóm thành đám đông bên chàng trai trẻ thứ hai để thay-thế vua kia. **16** Không có điểm cuối cho tất cả dân đó, cho tất cả những kẻ trước họ, và cả những kẻ sẽ đến sau sẽ chẳng hài lòng với người, vì điều này cũng là hư-không và đuổi theo gió.

¹Hay: *Thà đầy một lòng* bàn tay mà có sự nghi-ngoi, hơn là đầy cả hai nắm tay của sự lao-khố

²Tương đương tiếng Việt: một bó đũa khó bẻ hơn một chiếc đũa

Tôn-kính Đức Chúa TRỜI (5.1-5.9)

5¹Hãy gìn-giữ các bước đi của người khi người vào đền Đức Chúa TRỜI, và thà lại gần để nghe hơn là dâng lễ của những kẻ ngu-ngốc; vì chúng không biết chúng đang làm điều xấu-xa. ²Chớ hấp-tấp với miệng của người hay vội-vã với tâm người để trình lên một vấn-đề trong sự hiện-diện của Đức Chúa TRỜI. Vì Đức Chúa Trời ở trong trời và người ở trên trái đất; do đó, người hãy nói ít. ³Vì chiêm-bao đến vì nhiều việc, còn lắm lời sanh ra giọng của kẻ ngu-dại. ⁴Khi người lập một lời nguyện cùng Đức Chúa TRỜI, chớ chậm-trễ trong việc hoàn thành nó, vì Ngài chẳng thích các kẻ ngu-dại. Hãy hoàn thành lời nguyện của người! ⁵Thà người đừng hứa-nguyện, hơn là người phải hứa-nguyện mà lại không hoàn thành. ⁶Đừng để miệng của người gây cho thân-thể người phạm-tội và chớ nói trong sự hiện-diện của sứ-già của Đức Chúa TRỜI rằng đó là một sai-lầm. Có sao Đức Chúa TRỜI phải giận vì giọng nói của người và hủy-diệt công-việc của các bàn tay người? ⁷Vì trong nhiều giấc-mơ và trong nhiều lời đầu có sự hư-không. Đúng hơn, hãy kính-sợ Đức Chúa TRỜI.

⁸Nếu người thấy kẻ nghèo bị áp-bức và công-lý và công-chính bị từ chối trong tình, chớ bàng-hoàng trước cảnh-tượng đó, vì một *quan* cao này coi-chùng một quan cao khác, và có các quan cao hơn coi-chùng họ. ⁹Rốt cuộc, một ông vua vun xới ruộng là một lợi thể cho xứ-sở.

Sự đại-dật của sự giàu-có (5.10-5.17)

¹⁰Người tham tiền sẽ không thỏa-mãn với tiền, người ham dư-dã sẽ không thỏa-mãn với lợi-tức. Điều này cũng là hư-không. ¹¹Khi các đồ tốt gia tăng, thì các kẻ tiêu-thụ chúng gia tăng. Thế là ích-lợi gì cho những người chủ của chúng ngoại trừ để nhìn với đôi mắt họ? ¹²Giác-ngủ của người làm việc là ngon, dầu người ăn ít hay nhiều. Nhưng sự thừa mứa của kẻ giàu không cho phép hấn ngủ.

¹³Có một điều xấu-xa đau-đớn mà ta đã thấy dưới mặt trời: của-cái của kẻ có được tích-trữ để gây hại cho hấn. ¹⁴Khi của-cái đó đã bị mất vì đầu-tư sai và hấn đã *sanh* ra một đứa con trai, thì đã chẳng còn có gì trong tay hấn. ¹⁵Như hấn đã đến từ tử-cung của mẹ hấn trần-trưởng, thế là hấn cũng sẽ trở về như hấn đã đến. Hấn sẽ chẳng lấy được gì từ thành-quả của sự lao-động của hấn để hấn cầm được trong tay. ¹⁶Và điều này cũng là một điều xấu-xa đau-đớn—y như một người được sanh ra, người đó sẽ chết như thế. Thế thì ích-lợi cho người làm việc cực-nhọc cho gió là gì? ¹⁷Trọn đời mình, người cũng ăn trong tối-tăm với sự rất bức-mình, bệnh-hoạn, và tức-giận.

Vui-hưởng cuộc đời là quà ban-cho từ Đức Chúa TRỜI (5.18-5.20)

¹⁸Đây là điều ta đã thấy là tốt và thích-hợp: ăn, uống và tự vui-hưởng trong mọi lao-nhọc của một người mà hấn lao khổ ở dưới mặt trời trong ít ngày của đời hấn mà Đức Chúa TRỜI đã cho hấn; vì đây là phần-thưởng của hấn. ¹⁹Hơn nữa, còn về phần mọi người mà Đức Chúa TRỜI đã ban cho của-cái và sự giàu-có, Ngài cũng đã cho phép hấn hưởng chúng và nhận phần-thưởng của hấn mà vui-hưởng trong việc lao-động của hấn; đây là quà của Đức Chúa TRỜI. ²⁰Vì hấn sẽ chẳng thường nhớ các ngày của

đời hấn, bởi vì Đức Chúa TRỜI làm hấn chiêm cứ với sự vui-mừng trong tâm của hấn.

3. Lời khuyên thực-tiến của Sa-lô-môn (6.1-8.17)

Sự vô ích của cuộc đời (6.1-6.12)

6¹Có một điều xấu-xa mà ta đã thấy dưới mặt trời và nó thịnh-hành ở giữa vòng loài người—²một người mà Đức Chúa TRỜI đã ban cho của-cái, giàu-sang, và danh-dự đến nỗi hồn người chẳng thiếu bất cứ một cái gì trong những thứ mà người ao-ước, nhưng Đức Chúa TRỜI đã không cho phép người hưởng chúng, vì có một người lạ hưởng chúng. Đây là hư-không và nhiều đau-khổ. ³Nếu một người làm cha một trăm *đứa con* và sống nhiều năm, dù các năm của người có nhiều ngày, mà hồn người không thỏa-mãn với các vật tốt, và thậm-chí người không được chôn cất *đúng đắn*, thì ta nói: “Thai bị sẩy còn tốt hơn người ấy, ⁴vì nó đến trong sự vô-ích rồi đi vào trong sự mờ mịt, và tên của nó bị vùi-lấp trong mờ mịt. ⁵Nó chẳng bao giờ thấy mặt trời và nó chẳng bao giờ biết bất cứ một cái gì, nó thì tốt hơn người ấy. ⁶Ngay cả nếu người kia sống hai lần một ngàn năm mà chẳng vui-hưởng các vật tốt được—há tất cả chẳng đi đến cùng một chỗ sao?” ⁷Tất cả mọi việc lao-động của một người là cho cái lỗ miệng của hấn, vậy mà hồn lại không được đầy. ⁸Vì *ích lợi* gì người khôn-ngoan có hơn kẻ ngu-dại? Ích-lợi gì người nghèo có, khi biết *cách* bước đi trước mặt người sống? ⁹Điều đôi mắt thấy thì tốt hơn điều hồn ao-ước. Đây cũng là vô-ích và là đuổi theo gió.

¹⁰Bất cứ cái gì hiện-hữu thì đã được đặt tên, và đã biết loài người là gì rồi; vì người không thể tranh-luận với Đấng mạnh hơn mình. ¹¹Vì có nhiều lời thì tăng thêm sự vô-ích. Thế thì điều gì là sự ích-lợi cho loài người? ¹²Vì ai biết được điều gì là tốt cho một người *trong* trọn đời người, trong những ít năm của cuộc đời vô-ích của loài người? Con người sẽ trải qua những ít năm đó như một cái bóng. Vì ai có thể cho một người biết trước cái gì sẽ xảy ra sau người ở dưới mặt trời này?

Khôn-ngoan và đại-dật tương-phân (7.1-7.29)

7¹Một tiếng tốt quý hơn dầu-xức tốt, và ngày chết tốt hơn ngày sinh của một người.

²Đi đến nhà có tang thì tốt
Hơn là đi đến nhà có yến tiệc,
Bởi vì đó là sự cuối-cùng của mọi người,
và người sống bền để *nó* vào tâm *mình*.

³Sầu khổ tốt hơn tiếng cười,
Vì khi mặt buồn thì tâm có thể vui.

⁴Tâm của người khôn thì nằm trong nhà có tang,
Trong khi tâm của các kẻ ngu-dại thì nằm trong nhà có sự khoái lạc.

⁵Nghe lời quở-trách của người khôn-ngoan thì tốt hơn
Nghe bài hát của các kẻ ngu-dại.

⁶Vì như tiếng nứt-rạn của các bụi gai dưới một cái nôi,
Tiếng cười của kẻ ngu-dại cũng thế,
và đây cũng là sự vô-ích.

⁷Vì sự áp-bức làm cho kẻ khôn ra dại,
và của hối-lộ hủy-diệt tâm-lòng.

⁸Điểm cuối của một việc thì tốt hơn điểm đầu của nó;
Sự kiên-nhẫn của linh thì tốt hơn sự ngạo-mạn của linh.

Nhà thuyết-giáo 7.9-9.1

⁹Chớ vội vã trong linh của người để giận,
Vì cơn giận nằm trong ngực của các kẻ ngu.
¹⁰Chớ nói: “Tại sao những ngày xưa đẹp hơn những ngày này?”
Vì hỏi về điều này là không từ sự khôn-ngoaan.
¹¹Khôn-ngoaan cùng với của thừa-kế thì tốt
Và là một lợi-thế cho những kẻ thấy mặt trời.
¹²Vì sự khôn ngoan ở trong một cái bóng⁽¹⁾ y như tiền ở trong một cái bóng.
Nhưng lợi-thế của kiến-thức là sự khôn-ngoaan bảo-tồn sinh-mạng của những người có nó.
¹³Hãy xem-xét việc làm của Đức Chúa TRỜI,
Vì ai có thể làm bằng lại vật Ngài đã bẻ cong?
¹⁴Trong ngày thịnh-vượng hãy vui-mừng,
Nhưng trong ngày bất hạnh hãy xem-xét,
Đức Chúa TRỜI đã lập ngày này cũng như ngày kia
Để loài người không khám-phá được bất cứ điều gì sẽ xảy ra sau mình.

¹⁵Ta đã thấy mọi sự trong các ngày vô-ích của ta; có người công-chính diệt-vong trong sự công-chính của hắn, và có người độc-ác kéo dài đời hắn trong sự độc-ác của hắn. ¹⁶Chớ công-chính quá mức, và đừng khôn-ngoaan quá mức. Tại sao người phải tàn phá mình? ¹⁷Chớ quá độc-ác, và đừng là một kẻ ngu-dại. Tại sao người phải chết trước kỳ-hạn của người? ¹⁸Tốt cho người nắm được một vật này, và cũng không nghỉ tay khỏi vật kia; vì người kinh-sợ Đức Chúa TRỜI đi tới trước với tất cả chúng⁽²⁾.

¹⁹Sự khôn-ngoaan làm mạnh một người khôn-ngoaan hơn mười nhà cai-trị ở trong một thành. ²⁰Thật ra chẳng có một người công-chính nào trên đất liên tục làm điều tốt-lành và chẳng bao giờ phạm-tội. ²¹Cũng chớ để tâm người vào mọi lời người ta nói, e người nghe tội-tố người nguyên-rủa người chẳng. ²²Vì tâm người cũng biết rằng đã nhiều lần người nguyên-rủa những kẻ khác như vậy.

²³Ta đã thử mọi điều này với sự khôn-ngoaan, và ta nói: “Ta sẽ khôn-ngoaan” nhưng nó đã ở xa khỏi ta. ²⁴Cái gì lâu nay có thì nay xa-cách và quá sâu-thẳm. Ai có thể khám-phá nó? ²⁵Ta đã xoay tâm ta để biết, để điều-tra, để tìm-kiểm sự khôn-ngoaan và một lời giải-thích, và để biết tệ-nạn của sự dại-dột và sự ngu-dại của sự điên-rồ. ²⁶Và ta đã khám-phá một điều cay-đắng hơn cái chết là có người đàn-bà có tâm là bẫy và lưới, có tay là xiềng-xích. Người làm đẹp lòng Đức Chúa TRỜI sẽ thoát-khỏi bà ta, nhưng kẻ phạm tội sẽ bị à bắt giữ.

²⁷“Kìa, ta đã khám-phá điều này,” nhà Thuyết-giáo nói: “thêm một điều này vào một điều nọ để tìm ra một lời giải-thích, ²⁸mà hồn ta vẫn còn đang tìm-kiểm nhưng chưa tìm ra. Ta đã tìm được một người nam ở trong một ngàn người, nhưng ta chưa tìm được một người đàn-bà ở trong tất cả các người này. ²⁹Kìa, ta đã tìm được chỉ điều này: Đức Chúa TRỜI đã dựng nên người ta ngay thẳng, nhưng họ đã tìm cho được nhiều mưu-kế.”

Tuân-phục các người cai-trị (8.1-8.10)

8¹Ai giống như người khôn-ngoaan và ai biết sự giải-thích về một vấn-đề? Sự khôn-ngoaan của một người

soi-sáng mặt người và khiến bộ mặt nghiêm-nghị của người rạng-rỡ. ²Ta nói: “Hãy giữ lệnh của nhà vua bởi có lời thề trước mặt Đức Chúa TRỜI. ³Chớ vội rời khỏi vua. Đừng tham-gia vào việc xấu-xa, vì vua sẽ làm bất cứ cái gì vua thích.” ⁴Vì lời của nhà vua có thẩm-quyền, ai sẽ nói với vua: “Nhà vua đang làm gì vậy?”

⁵Kẻ giữ lệnh của vua chẳng trải nghiệm một điều xấu-xa nào, vì một tâm khôn biết thời-diểm tốt và thù tục. ⁶Vì có một thời-diểm tốt và thù tục cho mọi sự hài lòng, khi sự lo-phiền của một người thì nặng-nề trên hắn. ⁷Nếu không có ai biết điều gì sẽ xảy ra, thì ai có thể nói cho hắn biết khi nào nó sẽ xảy ra? ⁸Chẳng có một ai có thẩm-quyền kèm gió bằng gió, hay thẩm-quyền trên ngày chết; và chẳng có giải-ngũ trong thời chiến, và điều xấu-xa sẽ chẳng giải-thoát những kẻ thực-hành nó. ⁹Mọi điều này ta đã thấy và đã đặt tâm ta vào mọi việc đã được làm dưới mặt trời trong đó một người đã dùng thẩm-quyền để hại một người khác.

¹⁰Thế là như vậy, ta đã thấy những kẻ độc-ác được chôn, là những kẻ đã từng đi vào đi ra từ chỗ thánh, và chẳng bao lâu họ bị lãng-quên trong thành nơi họ đã làm vậy. Đây cũng vô ích.

Loài người không thể khám-phá công-việc đã được làm dưới mặt trời (8.11-8.17)

¹¹Vì án phạt việc xấu chẳng được thi-hành nhanh-chóng, nên tâm các con trai loài người được phép làm điều xấu trọn vẹn. ¹²Dẫu một tội nhân làm điều xấu một trăm lần và còn kéo dài đời của hắn, ta vẫn biết rằng ấy sẽ là tốt cho những kẻ kinh-sợ Đức Chúa TRỜI, kinh-sợ Ngài một cách công-khai. ¹³Nhưng sẽ không tốt cho người xấu-xa và hắn sẽ không kéo dài các ngày của hắn như một cái bóng, bởi vì hắn không kinh-sợ Đức Chúa TRỜI. ¹⁴Có sự vô-ích được làm trên trái đất, đó là, có những chuyện xảy ra cho những người công-chính theo như việc làm của kẻ độc-ác. Mặt khác, có những chuyện xảy ra cho người xấu-xa theo như việc làm của người công-chính. Ta nói rằng đây cũng là sự vô-ích. ¹⁵Vì vậy ta ca-ngợi khoái lạc, vì chẳng có gì tốt cho một người dưới mặt trời ngoại trừ ăn và uống và vui-chơi, và điều này sẽ đứng cạnh bên hắn trong các lao-khổ của hắn qua những ngày của đời hắn mà Đức Chúa TRỜI đã ban cho hắn dưới mặt trời. ¹⁶Khi ta đã chuyên tâm để biết sự khôn-ngoaan và để thấy công-việc đã được làm xong trên trái đất (dẫu một người chẳng bao giờ được ngủ ngày hay đêm), ¹⁷và ta đã thấy mọi việc làm của Đức Chúa TRỜI, ta *kết-luận* rằng loài người không thể khám-phá được công-việc đã được làm dưới mặt trời. Dẫu loài người phải vất-và tìm-kiểm, hắn cũng sẽ không tìm ra, và mặc dầu người khôn-ngoaan đã la lên rằng: “Ta biết,” hắn cũng không thể khám-phá ra được.

4. Kết-luận cuối-cùng của Sa-lô-môn (9.1-12.14)

Mọi người đều có một vận-mệnh chung (9.1-9.9)

9¹Vì lâu nay ta đã ôm trọn điều này vào tâm ta và giải-thích nó rằng các người công-chính, những kẻ khôn-ngoaan, và công-việc của họ đều ở trong bàn tay của Đức Chúa TRỜI. Loài người không biết nó sẽ là tình yêu hay lòng căm-ghét; bất cứ cái gì cũng chờ đợi hắn.

¹Hay: sự khôn ngoan là một vật che thân

²Hay: với cả hai

²Cùng một thứ cho mọi người. Có một định-mệnh cho người công-chính và cho kẻ độc-ác; cho người hiền-lành, cho người thanh-sạch, cho kẻ ô-úế; cho người dưng hiến, cho người không dưng hiến. Người thiện ra sao thì tội nhân cũng vậy; kẻ thê thốt ra sao thì người sợ thê cũng vậy. ³Đây là một điều xấu-xa trong mọi thứ được làm dưới mặt trời, rằng có một định-mệnh cho mọi người. Hơn nữa, tâm của những con trai loài người đầy sự xấu-xa, và sự điên rồ ở trong tâm của họ trong suốt đời họ. Rồi họ đến cùng kẻ chết. ⁴Vì hề ai được nhập bọn với kẻ sống, thì có hy-vọng; hẳn con chó sống tốt hơn con sư-tử chết. ⁵Vì những kẻ sống biết mình sẽ chết; nhưng những kẻ chết chẳng biết gì, họ cũng không còn được một phần thưởng gì hết, vì ký ức về họ bị lãng-quên. ⁶Thật ra tình yêu của họ, sự căm-ghét của họ, lòng sốt-sắng của họ đều đã tiêu-mất rồi và họ sẽ chẳng có một phần gì hết trong mọi điều được làm ở dưới mặt trời. ⁷Thế thì hãy ăn bánh của mình đi trong hạnh phúc, và uống rượu nho của mình với tâm hớn-hở; vì Đức Chúa TRỜI đã chuẩn-nhận các việc làm của người. ⁸Đề quân-áo người luôn luôn trắng và chớ để thiếu dầu trên đầu người. ⁹Hãy vui-hướng cuộc sống với người đàn-bà mà người yêu trọn những ngày của cuộc đời thoáng qua của người mà Ngài đã ban cho người ở dưới mặt trời; vì đây là phần-thưởng của người trong đời, và trong công việc cực-nhọc của người mà người đã lao-động dưới mặt trời.

Bắt cứ cái gì mà tay người tìm được để làm (9.10-9.18)

¹⁰Hễ cái gì bàn tay người tìm được để làm, nói thật, làm nó hết sức người; vì chẳng có hoạt-động, hoặc trù-tính, hay khôn-ngoan nào trong Âm-phủ nơi người đang đi tới. ¹¹Ta lại đã thấy dưới mặt trời rằng chạy đua không phải cho những kẻ lệ-lãng, và chiến-trận không cho các dũng-sĩ, và bánh cũng không cho kẻ khôn-ngoan, của-cải cũng chẳng cho kẻ sáng-suốt, đặc-ân cũng chẳng cho người có khả-năng; vì thời-gian và may rủi bắt kịp họ hết. ¹²Hơn nữa, loài người chẳng biết thời của mình: như cá bị kẹt trong cái lưới xảo-quyệt, và chim bị mắc trong một cái bẫy, cũng thế những con trai loài người đều bị kẹt trong một thời xấu-xa khi nó thành-linh giáng trên họ.

¹³Ta cũng đã thấy điều này là sự khôn-ngoan dưới mặt trời, và nó đã gây ấn-tượng cho ta. ¹⁴Có một thành nhỏ kia với một ít người trong đó và có một ông vua vĩ-đại đến đó, bao-vây nó, và xây các công-sự cao lớn vậy hăm nó. ¹⁵Nhưng trong thành đó có một người khôn và nghèo và người đã giải-phóng thành đó bởi sự khôn-ngoan của mình. Vậy mà không một ai nhớ đến người nghèo đó. ¹⁶Vì vậy ta đã nói: “Sự khôn-ngoan tốt hơn sức-mạnh.” Nhưng sự khôn-ngoan của người nghèo bị khinh-dể và lời nói của hắn không được lưu-ý. ¹⁷Lời của người khôn-ngoan được nghe nơi yên-lặng *tốt hơn* tiếng la lớn của một kẻ cai-trị ở giữa những kẻ ngu-dại. ¹⁸Khôn-ngoan tốt hơn vũ-khí chiến-tranh, nhưng một tội-nhân phá-hủy nhiều sự tốt-lành.

Cư-xử một cách khôn-ngoan (10.1-10.20)

10¹Những con ruồi chết làm cho nước hoa của thợ hòa-hương hôi thối, cũng thế một chút ngu-dại nặng hơn khôn-ngoan và danh-dự. ²Tâm của người khôn-ngoan *hướng người* về bên phải, nhưng tâm của người ngu-dại hướng hẳn về phía trái. ³Ngay cả khi kẻ

ngu-dại bước dọc theo đường, tâm hắn cũng thiếu vắng, và hẳn tỏ cho mọi người biết rằng hắn là một kẻ ngu-dại. ⁴Nếu linh của người cai-trị nổi lên chống lại người, chớ lia khỏi chỗ của người, vì sự diêm-tĩnh làm dịu đi các đụng chạm lớn. ⁵Có một điều xấu-xa ta đã thấy ở dưới mặt trời như một sai-lầm đi ra từ người cai-trị—⁶kẻ ngu-muội được đặt tại nhiều vị trí cao, trong khi các người giàu lại ngồi tại những nơi khiêm nhường. ⁷Ta đã thấy những kẻ nô-lệ *cỡi* ngựa, còn những ông hoàng thì bước đi như các kẻ nô-lệ trên đất. ⁸Kẻ đào hố có thể sa xuống đó, và con rắn có thể cắn kẻ chui qua vách tường. ⁹Kẻ đào đá có thể bị thương bởi đá, còn kẻ bừa cùi có thể bị nguy bởi cùi. ¹⁰Nếu cái riu bị cùn và hẳn không mài lưỡi nó, thì hẳn phải cho ra nhiều sức hơn. Khôn-ngoan có lợi-thể là đem tới thành-công. ¹¹Nếu con rắn cắn trước khi bị mê hoặc, thì thầy làm mê hoặc là vô ích. ¹²Các lời từ miệng của một người khôn-ngoan thì độ lượng, trong khi cặp môi của kẻ ngu-dại nuốt lấy hẳn; ¹³sự bắt-đầu các lời của miệng hẳn là đại dột, và sự cuối cùng của miệng hẳn là sự điên-cuồng độc-ác. ¹⁴Vậy mà kẻ ngu-dại lại lảm lời. Không một người nào biết điều gì sẽ xảy ra, và ai có thể nói cho hẳn biết điều gì sẽ đến sau mình? ¹⁵Công-việc cực-nhọc của một kẻ ngu-dại làm hẳn mệt-mỏi *đến độ* hẳn chẳng biết phải làm sao để đi đến một thành. ¹⁶Khôn cho lắm, hỡi xứ có vua là một thằng nhỏ và có các ông hoàng lại tiệt tưng trong buổi sáng! ¹⁷Phước cho lắm, hỡi xứ có vua quý-phái và các ông hoàng ăn vào giờ thích-hợp—*để lấy sức chớ không phải say sưa*. ¹⁸Vì biếng-nhác, những cái rui nhà bị oản; và vì lè mê, nhà dột. ¹⁹Người ta dọn bữa ăn để vui-hướng, và rượu nho khiến cho đời vui-tươi; và tiền-bạc là câu trả-lời cho mọi sự. ²⁰Hơn nữa, trong buồng ngủ của người chớ nguyên-rũa vua, và trong các phòng ngủ của người chớ rửa-sá người giàu, vì chim các tầng trời sẽ mang tiếng đó đi, và loài có cánh sẽ làm cho điều đó được biết.

Liệng bánh của người trên nước (11.1-11.8)

11¹Hãy liệng bánh người trên mặt nước, vì người sẽ tìm được nó trong nhiều ngày. ²Hãy chia phần của người ra bảy hoặc ngay cả tám, vì người không biết điều bất-hạnh nào sẽ xảy ra trên trái đất. ³Nếu các đám mây đầy, chúng trút mưa trên trái đất; và dù một cây ngã hướng về phía nam hoặc hướng về phía bắc, hẳn nơi nào cây ấy ngã, thì nó nằm đó. ⁴Kẻ quan-sát gió sẽ không gieo và người nhìn các đám mây sẽ không gặt. ⁵Đúng như người không biết linh đi vào xương cốt trong tử-cung của người đàn-bà mang thai thể nào, thì cũng thế, người không biết hoạt-động của Đức Chúa TRỜI, là Đáng làm nên tất cả các sự vật. ⁶Hãy gieo hạt giống của người vào buổi sáng, và chớ để tay người xuống vào buổi chiều⁽¹⁾, vì người không biết sáng hoặc chiều việc gieo giống sẽ thành-công, hay cả hai sẽ tốt giống nhau. ⁷Ánh-sáng dễ-chịu, và tốt cho những con mắt nhìn mặt trời. ⁸Quả thật, nếu một người phải sống nhiều năm, thì hẳn hãy vui-mừng trong mọi năm, và hẳn hãy nhớ lại các ngày đen-tối, vì chúng sẽ là nhiều. Mọi việc hầu đến sẽ là vô-ích.

¹nghĩa là: chớ ăn không ngồi rồi vào buổi chiều

Nhớ đến Đức Chúa TRỜI trong tuổi trẻ của người (11.9-11.10)(12.1-12.8)

⁹Hỡi người trẻ tuổi, hãy vui-mừng trong tuổi ấu thơ của người, và hãy để tâm của người êm đềm trong các ngày của tuổi tráng niên. Và hãy theo các lối của tâm của người và nhân quan của cặp mắt người. Nhưng hãy biết rằng Đức Chúa TRỜI sẽ đem người đến sự phán-xét cho mọi việc ấy. ¹⁰Vì vậy, hãy loại bỏ sự làm bực mình khỏi tâm người và cất điều xấu-xa khỏi thân-thể người, bởi vì tuổi ấu thơ và đỉnh cao của cuộc đời đang thoáng qua.

12¹Cũng hãy nhớ đến Đấng Tạo-hóa của người trong các ngày của thời thanh-xuân người, trước khi các ngày xấu-xa đến và các năm kéo đến gần khi người sẽ nói: “Ta chẳng có sự vui-thú nào trong chúng”; ²trước khi mặt trời, ánh sáng, mặt trăng, và các ngôi sao đều bị làm tối-tăm, và các đám mây trở lại sau cơn mưa; ³trong ngày mà các người canh-giữ nhà run-rẩy, các người mạnh-mẽ khòm lưng, những kẻ xay cối ăn không ngồi rồi bởi vì chúng là số ít, và những kẻ nhìn qua cửa sổ trở nên mờ *mắt*, ⁴và những cánh cửa trên đường-phố đóng lại khi tiếng cối xay nhỏ, và một người sẽ chỗi dậy lúc nghe tiếng chim kêu, và tất cả những đứa con gái hay ca hát sẽ hát nhỏ nhỏ. ⁵Thêm nữa, người ta sợ nơi cao và khủng-bố trên đường; cây hạnh trở bông, cào-cào kéo lê thân mình, và cây bạch hoa không công hiệu. Vì loài người đi đến nhà đời đời của mình, trong khi những kẻ khóc tang đi vòng-quanh trong đường-phố. ⁶Tường-nhớ đến Ngai trước khi dây bạc bị đứt và chén vàng bị nghiền-nát, cái vò bên cạnh cái giếng bị vỡ-tan và bánh xe trên giếng bị nghiền-nát; ⁷rời bụi đất trở về trái đất như nó đã ở đó, còn linh sẽ trở về cùng Đức Chúa TRỜI, là Đấng đã ban nó. ⁸“Đại hư-không,” nhà Thuyết-giáo nói, “Tất cả là hư-không!”

Mục-đích của nhà Thuyết-giáo (12.9-12.14)

⁹Ngoài là một người khôn-ngoan, nhà Thuyết-giáo cũng dạy dân-chúng kiến-thức; người cân-nhắc, tìm kiếm, và sắp-xếp nhiều câu châm-ngôn. ¹⁰Nhà Thuyết-giáo đã tìm kiếm các lời thú-vị và viết các lời lẽ-thật đúng đắn.

¹¹Các lời của những người khôn-ngoan giống như những cây gậy nhọn, và các người thành-thạo về các bộ sưu-tập *này* giống như những cây đinh đóng chặt; chúng được ban cho bởi một Đấng chẵn-chiên. ¹²Nhưng vượt xa hơn điều này, hỡi con trai ta, hãy chịu cảnh-giác: công việc viết nhiều sách là vô tận và sự tận-tụy làm cho thân-thể mệt-lử.

¹³Kết-luận là, khi tất cả đều đã được nghe: hãy kinh-sợ Đức Chúa TRỜI và hãy giữ các điều-răn của Ngài, vì đó áp-dụng cho mọi người. ¹⁴Vì Đức Chúa TRỜI sẽ đem mọi hành-động đến sự phán-xét, mọi sự được giấu kín, hoặc tốt hoặc xấu.